

Yalnız Kalınca Kiři

– Ozan EFE · 18 Mayıs 2011

yalnız kalınca kişi
uyur uyanır kalkar
düşünür onca işi
boyanıncaya çalkar

uç
yanı
düşüne
alt yanına
görüşünedir
yüreğinin sesi
çoğalıncaya coşar

deli olmanın tam zamanı
yukarıda kalmış bıyığı
sakalını kazımış cııldık
elinde olmalıydı eli
gözlerinde bulmalıydı sevgiyi

ç/ok önceden
so/nrasına değin
alk/an içinde düşleri
akis/leşir yüreğinde
pekte/ uğramamıştı
ilkin v/arsayışından beri
bahçe i/çine dolar günüşiğı
dağına y/amacına
yukarısı o/rman içinde
düşürdün r/engini

kara gözüne çıdam diline bülbül konmuş
sus güzelliğinde kalsın
sarayım üstümde gök rengi dolsun bahtıma
aldan ala sarkan elma kırmızısında
köşküm küçücük evim içinde sevdiğim

gözlerinde toprak yansır ellerinde kumru

sorulurdu maziye
başlanırsa taziye
çıkıldığı son geziye
yalnızlığına yakar

güzle bahçelerimiz solacak sararıp da
akşamı çağırır yel içimizden kanayan
sabaha bağırır el acımızda kaynayan
gönüllere hüznüne yaşama kararıp da

uzağında yanında tükenen bir ömürde
karabulutlarından gözlerimizden çıra
yüksekten alır kabul gözlerini kaçıra
kozağında anında tıkanan bir emirde

yeryüzünden ötesi yeryüzünün altına
nice insanı gördü dağındaki dumanı
yükünü denk edince dinlemedi amanı

nerde olursa olsun taşınırlar çaltına
geçmiş toplanınca geleceğe bakarım
içime kandilleri gece demez yakarım

180511ankaragölcebahçe